

3 keer De Mont Ventoux 8 juni 2009.

Vandaag start ik vanuit Bedoin om 06.18 uur voor de eerste beklimming van de berg welke ik die dag ook vanuit Malaucene en Sault wil pakken. Het is heel stil, de dag is net begonnen en mijn gedachten gaan terug naar 9 juni 2005 toen ik met een half jaar fietservaring deze mooie 'bult' voor het eerst omhoog fietste. Die dag was de er boven op de Ventoux de 'Arrivee de Dauphine Libere'. In het beruchte bos fietste ik in een cadans van een andante vierkwarts maat menige man voorbij, waarvan sommigen een bravo duim voor me over hadden. Ik verwonderde mij over de vele supporters die er echte bivak hadden opgeslagen waar elementen van het rijke Franse leven; Petanque, stokbrood, wijn niet ontbraken. Ik werd aangemoedigd en toegejuicht als een prof.

Die mensenmassa in het bos, een doping die niet op de lijst van verboden middelen staat.

Dat zijn zo mijn eerste gedachten in het nu wel heel stille bos. Vandaag geen supporters en op dit vroege uur ook nog geen

fietsers. In mijn hoofd passeren heel veel goede adviezen; fiets op reserve, ga niet boven je omslagpunt, drink en eet op tijd, blijf in je cadans.

Ik bewonder de berg, de natuur en alles wat God schiep. Wanneer mijn spirituele gedachten een vlucht gaan nemen, roep ik mezelf terug op aarde en moedig mijn benen aan om het werk voort te zetten. Zo wisselen mijn gedachten steeds van onderwerp en support ik me dit maal zelf naar boven. Na een klim van

2 uur en 11 minuten bereik ik de eerste keer de top, maar gun mezelf alleen de tijd om mijn winterkleding aan te trekken voordat ik de afdaling naar Malaucene begin. Tijdens de afdaling maak ik een keer een stop omdat ik mijn soigneur beloofd heb vooral veilig te dalen. De kou heeft mijn handen bevroren en de kaken klapperen helemaal vanzelf op en neer. Ondertussen probeer ik ook nog de weg te lezen die ik dadelijk omhoog moet. Dat laat ik de volgende keer maar aan de profs over; een krant op zijn kop lezen lukt me ook niet.

Over Malaucene staat niet zoveel geschreven als over 'het bos' vanuit Bedoin, dus probeer ik hem zelf te voelen. En voelen doe je hem..

Regelmatig mopper ik op mezelf om vooral die cadans erin te houden, maar de berg doet niet mee en wisselt steeds van patroon. Ook de wind gaat zijn steentje bijdragen en als ik merk dat ook dat mij irriteert, roep ik mezelf tot de orde; "dit is toch wat je zo leuk vind aan de berg, niet alleen klimmen, maar ook de wind trotseren".

Na enkele fietsers te hebben ingehaald komt de eerste fietser mij voorbij en we maken een klein praatje (dit kost weer extra energie). Nadat deze hinde op de fiets vertrekt zoek ik weer snel mijn eigen cadans op.

Ik probeer zoveel mogelijk om me heen te kijken, want de berg biedt meer als alleen het zwarte asfalt.

De benen blijven goed, maar mijn lage rugspieren willen wel wat anders dan alleen maar buigen. Na 2 uur en 18 minuten kom ik voor de 2^e keer boven en ook nu geef ik mijn emotie's geen kans, maar duik de afdaling in om aan mijn laatste beklimming te kunnen beginnen.

Sault, 'de mietjeskant' in fietsjargon. Kan best zo zijn, maar als je voor de 3^e keer naar boven gaat is het geen Limburgs heuvelland meer, nee dan is het serieus klimmen.

Na Chalet Reynard, het kale stuk met het monument van Simpson die ik voor de tweede keer groet die dag. Straks kom ik bij je zitten, maar nu eerst voor de laatste keer vandaag naar de top. Na 2 uur en 6 minuten klimmen kom ik boven om 15.17 uur.

Ook nu komt er niets van genieten van het geweldige uitzicht en de gedane prestatie. De lucht verandert in een groot zwart paars dak en de wind neemt in enorme kracht toe. De fiets is moeilijk in de afdaling te houden en toch wil ik ook dit voelen en weiger in de gereed staande auto te stappen. In de mist daal ik om na anderhalve kilometer te stoppen bij het monument van Tommy Simpson die nog niet in het wolkendek gevangen zit. Innig dankbaar en opgelucht steek ik drie vingers op.

De Mont Ventoux zit in mijn hart en ziet mij beslist weer terug.

Iny Tummers-Willems,